

Capitolul 1

Amintirile mele cele mai îndepărtate sunt un amestec de câmpii deluroase și grajduri întunecoase și umede și șobolani care alergau mâncând pământul pe grinziile de deasupra capului meu. Dar îmi amintesc destul de bine de ziua târgului de cai. Groaza acelei zile m-a însoțit întreaga viață.

Nu împlinisem încă șase luni, un mânz deșirat, cu picioare lungi, care nu fusese până atunci mai departe de câțiva metri de mama lui. Am fost despărțit în ziua aceea, în învălmășeala arenei pentru licitație, și nu aveam să-o mai revăd vreodată. Era o iapă de fermă frumoasă, mai înaintată în ani, dar care avea toată forța și rezistența unui cal de muncă irlandez vizibile în picioarele din față și în crupă. A fost vândută în numai câteva minute și, înainte să-o pot urma pe poartă, a fost scoasă repede din arenă și dusă a fost. Dar, dintr-un motiv sau altul, le era mai greu să scape de mine. Poate că din pricina privirilor sălbaticice pe care le aruncam dând roată arenei, în căutarea mamei, sau poate că nici unii dintre fermierii și țiganii adunați nu erau interesați de un mânz slăbuț, pe jumătate pursâng. Dar, oricare ar fi fost motivul, s-au tocmit multă vreme cu privire la cât de puțin valoarez când am auzt ciocănelul căzând și am fost scos pe poartă afară și dus într-un ocol.

– Nu-i rău pentru trei guinee, nu? Nu-i aşa, micuțul meu fociș? Nu-i rău deloc.

Vocea era aspră și îngroșată de băutură și îi aparținea în mod clar proprietarului meu. Nu îl voi numi stăpânul meu, pentru că un singur om mi-a fost vreodată stăpân. Proprietarul meu ținea o funie în mâna și se cățără pe ocol, urmat de trei sau patru prieteni de-al lui, cu fețele roșii. Toți țineau în mâini funii. Și-au scos pălăriile și hainele și și-au suflecat mânecele; și toți râdeau venind către mine. Nu fusesem până atunci atins de mâna omului și m-am tras înapoi până când am simțit barele ocolului în spatele meu și nu am mai avut unde mă duce. Păreau că se reped la mine toți odată, dar erau prea înceti și am reușit să mă strecor printre ei până în mijlocul ocolului, unde m-am întors să-i înfrunt din nou. Acum terminaseră cu râsul. Am scos un nechezat pentru mama și am auzit răspunsul ei în depărtare. Înspre acel nechezat am țășnit ca săgeata, pe jumătate șarjând, pe jumătate sărind peste balustradă, încât mi-am prins piciorul din față încercând să sar și m-am agățat acolo. Am fost apucat cu asprime de coamă și de coadă și am simțit cum mi se strânge o funie în jurul gâtului, înainte de a fi azvârlit la pământ, ținut parcă de câte un om pe fiecare părticică a trupului meu. M-am zbătut cât m-au ținut puterile, lovind cu violență ori de câte ori mi se părea că se relaxa, dar erau prea numeroși și prea puternici pentru mine. Am simțit cum mi se petrece căpăstrul peste cap și se strânge peste gâtul și fața mea.

– Ești cam bătăios, nu-i aşa? mă întrebă proprietarul meu, strângând funia și rânjind printre dinți. Îmi plac ăștia bătăioși. Dar o să te pun eu la respect într-un fel sau altul! Ești tu un cocoșel bătăios, dar o să-mi măñânci din palmă cât ai zice pește.

Am fost târât pe aleile târgului, fiind legat cu o frângie scurtă în spatele unei trăsurici de fermă, aşa că fiecare curbă și ocol îmi răsuceau gâtul. Când am ajuns pe cărarea dinspre fermă și am hurducăit peste podețul către curtea grajdurilor, care avea

să-mi devină cămin, eram mort de oboseală, iar căpăstrul îmi julise fața. Singura mea consolare în acea seară, când am fost târât spre grajd, a fost faptul că știam că nu sunt singur. Iapa bătrâna care trăsește trăsurica tot drumul de la târg până aici fusese condusă în boxa de lângă mine. Când a intrat, s-a oprit să se uite pe deasupra ușilor de la boxa mea și a nechezat încet, cu blândețe. Eram gata să mă aventurez din fundul boxei, când noul meu proprietar și-a pus biciul pe ea cu atâta răutate, că m-am tras înapoi însăpimântat și m-am ghemicuit, lipit de perete.

– Treci înăuntru, sac de oase! a zbirat el. Ești o adevărată pacoste, Zoey, și nu vreau să-l înveți pe tinerelul ăsta vechile tale șmecherii.

Dar în acel moment, am simțit o fărâmă de milă și bunătate dinspre bătrâna iapă, ceea ce mi-a domolit panica și m-a liniștit.

M-a lăsat acolo, fără apă și fără mâncare, în vreme ce proprietarul meu se îndreptă împleticindu-se printre pietroale, până în casa din spate. Am auzit sunet de uși trântite și voci ridicate, iar mai apoi, am auzit pași traversând curtea și voci entuziasmate apropiindu-se. La ușa mea au apărut două capete. Unul era al unui băiat care m-a studiat vreme îndelungată, uitându-se cu atenție la mine, înainte ca fața să i se lumineze într-un zâmbet strălucitor.

– Mamă, spuse el hotărât, calul acesta va fi frumos și brav, uite cum își ține capul. Și apoi: Uită-te la el, mamă, e ud până la piele, va trebui să-l șterg.

– Dar tatăl tău a zis să-l lași în pace, Albert, spuse mama băiatului. A spus că-i va face bine să stea singur. A spus să nu pui mâna pe el!

– Mamă, spuse Albert, împingând ușa boxei, când tata e beat, nu știe nici ce zice, nici ce face. Și mereu e beat în zilele de târg. Doar mi-ai spus destul de des să nu-i dau atenție când e în starea asta. Hrănește-o tu pe bătrâna Zoey, mamă, cât am eu grija de el. O, nu-i aşa că-i minunat, mamă? E aproape roșu, roib i-ai putea

spune, nu-i aşa? Şi crucea aia de pe bot e perfectă. Ai mai văzut vreodată un cal cu o cruce albă? Ai mai văzut vreodată aşa ceva? Am să-l încalec când va fi pregătit. Am să-l călăresc peste tot şi nu va fi cal să-l întreacă, în toată parohia, în tot ținutul chiar!

— Abia ai trecut de treisprezece ani, Albert, iî răspunse mama lui din boxa alăturată. Şi el e prea Tânăr, şi tu eşti prea Tânăr şi, oricum, tata spune că n-ai voie să pui mâna pe el, aşa că să nu vîi plângând la mine dacă te prende pe aici.

— Dar de ce naiba l-a cumpărat, mamă? întrebă Albert. Parcă voiam un viuşeluş, nu-i aşa? De aia s-a dus la târg, nu? Un viuşeluş să sugă de la bătrâna Celandine.

— Ştii, iubitule, dar tatăl tău nu este el însuşi când e în starea asta, răspunse ea încet. Mi-a spus că fermierul Easton licita pentru cal şi ştii prea bine ce părere are despre el de la gâlceava aia cu gardurile. Mă gândesc că l-a cumpărat doar ca să-i facă în ciudă. Mă rog, aşa mi se pare mie.

— Ei bine, mamă, mă bucur c-a făcut-o, spuse Albert venind încet spre mine, în timp ce-şti scotea haina. Beat sau nu, e cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Nu vorbi aşa despre tatăl tău, Albert! A trecut prin multe. Nu se cuvine, spuse mama lui, dar vorbele ei nu sunau convingător.

Albert era cam cât mine de înalt şi vorbea atât de bland în timp ce se îndrepta spre mine, încât m-am liniştit pe loc şi n-am mai fost uimit nici un pic şi am rămas unde eram, lipit de perete. Am sărit când m-a atins prima oară, dar am văzut îndată că nu voia să-mi facă rău. Mă mânăiat mai întâi pe spate, apoi pe gât, spunând neîncetat ce minunat ne vom simţi împreună, cum o să ajung eu cel mai deştept cal din întreaga lume şi cum o să mergem amândoi la vânătoare. După puţin timp, a început să mă steargă uşurel cu haina lui. Mă frecat până când am fost complet uscat şi apoi m-a tamponat cu apă sărată pe faţă, unde se rosee pielea. A adus nişte fân şi o găleată cu apă rece, limpede. Nu cred că s-a oprit vreo clipă din vorbit. În timp ce se pregătea să

iasă din boxă, am nechezat în semn de mulţumire şi cred că a înţeles, pentru că a zâmbit larg şi m-a mânăiat pe bot.

— O să ne înţelegem de minune, tu şi cu mine, a spus el cu bunătate în glas. Am să-ţi spun Joey, numai pentru că rimează cu Zoey, dar poate, da, poate şi pentru că ţi se potriveşte. O să vin din nou dimineaţă — şi nu te teme, am să am grija de tine, îţi promit. Vise plăcute, Joey!

— Nu trebuie să vorbeşti cu caii, Albert, spuse mama lui de afară. Nu te înţeleg niciodată. Sunt creaţuri proaste. Încăpătanate şi proaste, aşa spune tatăl tău, iar el a stat printre cai toată viaţă.

— Tata nu-i înţelege deloc, răspunse Albert. Părerea mea e că îl însăşimântă.

M-am dus la uşă şi i-am privit pe Albert şi pe mama lui cum se îndepărtau în întuneric. Am ştiut atunci că mi-am găsit un prieten pe viaţă, că a fost o legătură rapidă şi instinctivă de afecţiune şi încredere. Alături, bătrâna Zoey s-a aplecat să încerce să mă atingă, dar boturile noastre nu s-au putut întâlni complet.

Capitolul 2

Albert și cu mine am crescut împreună, prin iernile lungi și grele și verile înnorate care au urmat. Un căluț Tânăr și un adolescent au mai multe în comun, nu doar stângăcia.

Când nu era în sat, la școală sau la muncă, la fermă, cu tatăl său, mă ducea peste câmpuri, până la mlaștina întinsă, uscată și năpădită de scaieți de lângă râul Torridge. Aici, în singurul loc nivelat de la fermă, a început să mă antreneze, la început numai plimbându-mă în trap ușor în sus și-n jos, apoi încălecându-mă înainte și înapoi. Pe drumul de întoarcere mă lăsa să-l urmez în ritmul meu și am învățat să vin la fluieratul lui, nu din supunere, ci pentru că îmi doream să fiu mereu cu el. Fluieratul lui imita sunetul împiedicat al cucuvelei – un sunet la care am răspuns mereu și pe care nu-l voi putea uita vreodată.

Bătrâna Zoey, cealaltă însoțitoare a mea, era deseori plecată toată ziua, arând și grăpând, tăind și brăzdând la fermă, aşa că eram lăsat singur mai tot timpul. Pe câmp, în timpul verii, era ușor de îndurat, pentru că o auzeam tot timpul lucrând și puteam să-o strig din când în când, dar în singurătatea grajdului pe timp de iarnă, putea trece toată ziua fără să aud sau să văd un singur suflet, dacă nu venea Albert pe la mine.

După cum promisese, Albert a avut grija de mine și m-a ferit cât a putut de tatăl său, care nu s-a dovedit a fi chiar monstrul la

care mă așteptasem. Mă ignora cam tot timpul și, dacă se uita la mine, o făcea întotdeauna de la distanță. Uneori putea fi și destul de prietenos, dar n-am putut niciodată să mă încred în el, nu după prima noastră întâlnire. Nu-l lăsam niciodată să se apropie de mine și mă dădeam mereu înapoi, spre celălalt capăt al câmpiei, lăsând-o între noi pe bătrâna Zoey.

Totuși, în fiecare marți te puteai baza pe tatăl lui Albert că se va îmbăta și, la întoarcerea lui, Albert găsea mereu câte un pretext să-mi fie alături, ca să se asigure că tatăl său nu se va apropiă de mine.

Într-o astfel de zi de toamnă, cam la doi ani de la sosirea mea la fermă, Albert era la biserică satului, trăgând clopotele. Ca măsură de precauție, ne pusese pe mine și pe Zoey în aceeași boxă, aşa cum făcea în fiecare marți seara.

– Veți fi mai liniștiți împreună. Tata n-o să vină să vă deranjeze, nu dacă stați împreună, spunea el și apoi se apleca peste ușa boxei și ne explica despre complexitatea tragerii clopotelor și despre cum î se dăduse lui clopotul cel mare, pentru că îl considerau deja suficient de bărbat să îl manevreze și despre felul în care avea să fie el băiatul cel mai mare din sat cât ai clipe.

Albert al meu se mândrea cu îndemânarea lui la trasul clopotelor și, cum stăteam Zoey și cu mine drepti în grajdul tot mai întunecat, legănați de sunetele celor șase clopote care se auzeau dinspre biserică, deasupra câmpilor întunecate, știam că are tot dreptul să fie mândru. Este cea mai nobilă muzică pe care o poate auzi toată lumea – trebuie doar să asculte.

Probabil că moțiam, pentru că nu-mi aduc aminte să-l fi auzit apropiindu-se, dar dintr-o dată lumina mișcătoare a unei lanterne a apărut la ușă și au fost trase zăvoarele. La început, am crezut că este Albert, dar apoi am auzit vocea inconfundabilă a tatălui său, vocea pe care o avea în fiecare marți seara, după târg. A atârnat lanterna deasupra ușii și s-a îndreptat spre mine. Avea o biciușcă lipită de mâna și se împleticea prin grajd înspre mine.

— Deci, drăcușor arrogant, spuse el, cu amenințare nevoalată în glas, am pus un pariu că pot să te fac să tragi la plug într-o săptămână. Fermierul Easton și ceilalți de la Hanul George cred că nu te pot stăpâni. Dar o să le arăt eu lor. Ai fost cocoloșit îndeajuns și a sosit clipa să-ți câștigi existența. O să probez câteva hamuri pe tine în seara aceasta, să-l găsesc pe cel mai potrivit, iar mâine începem să arăm. Acum, putem să facem asta cu frumosul sau cu forța. Fă-mi necazuri și o să te biciuiesc până la sânge.

Bătrâna Zoey îi știa prea bine hachитеle și a nechezat ușor, să mă avertizeze, în timp ce se retrăgea în partea întunecoasă a boxei, dar nu aveam nevoie de avertismentul ei, pentru că îi sesizasesem intențiile. O privire aruncată bățului ridicat în sus mi-a făcut înima să-mi tresalte de teamă. Îngrozit, știam că nu pot fugi, căci nu aveam unde să mă duc, aşa că m-am întors cu spatele și am lovit cu putere. Am simțit că am întâlnit ceva în calea copitelor. Apoi am auzit un strigăt de durere și m-am întors ca să îl văd tărându-se afară din grajd, cu un picior atârnându-i în spate și vorbe de cruntă răzbunare pe buze.

În dimineața zilei următoare, Albert a venit la grajduri însotit de tatăl lui, care șchiopăta vizibil. Fiecare avea câte un frâu și mi-am dat seama că Albert plânsese, pentru că obrajii lui palizi erau pătați de lacrimi. S-au oprit la ușa boxei. Am remarcat cu mândrie și nespusă placere că Albert al meu era deja mai înalt decât tatăl său, a cărui față era brâzdată și chinuită de durere.

— Dacă nu mă implora mama ta aseară, Albert, îl împușcam pe loc. Putea să mă omoare. Acum, te previn, dacă animalul acesta nu ară drept ca tras cu săgeata într-o săptămână, îl vând, îți dau cuvântul meu. De tine depinde. Spui că poți să-l stăpânești, îți dau o singură sansă. Pe mine nu mă lasă să mă apropie de el. E sălbatic și rău, iar dacă nu-ți vezi de treabă să-l îmblânzești și să-l dresezi săptămâna asta, pleacă. Mă înțelegi? Calul acesta trebuie să-și câștige existența ca toți cei de pe aici – nu mă interesează

cât e de arătos – calul trebuie să învețe să lucreze pământul. și îți mai promit ceva, Albert – dacă eu pierd pariu, el pleacă.

Lăsă frâul pe podea și se răsuci pe călcăie să plece.

— Tată, spuse Albert cu o voce hotărâtă. O să-l învăț pe Joey, o să-l învăț să are aşa cum trebuie – dar trebuie să-mi promiți că nu mai ridici niciodată bățul la el. Nu poate fi stăpânit în felul acesta, îl cunosc, tată! Îl cunosc la fel de bine ca pe fratele meu.

— Tu îl înveți, tu îl stăpânești, Albert. Nu mă interesează cum faci, nu vreau să știu, răspunse tatăl său nepăsător. Eu nu mă mai apropii de bruta asta, mai bine îl împușc înainte.

Dar când Albert a intrat în boxă, n-a făcut-o să mă mângâie, aşa cum făcea de obicei, nici nu mi-a vorbit cu blândețe. În schimb, a venit spre mine și m-a privit cu asprime în ochi.

— Ai făcut un lucru al naibii de prostesc, mi-a spus cu severitate. Dacă vrei să mai trăiești, Joey, va trebui să înveți. Va trebui să nu mai lovești niciodată pe nimeni cu copita. Vorbește serios, Joey! Te-ar fi împușcat pe loc dacă nu era mama. Mama te-a salvat. Nu m-ar fi ascultat pe mine și n-o să mă asculte niciodată. Deci, să nu mai faci, Joey! Niciodată.

Vocea i se mai schimbase, vorbea din nou aşa cum o făcea de obicei.

— Avem numai o săptămână, Joey, o săptămână să te facem să ari. Știu că pentru că ești pe jumătate pursâng, poate consideri lucrul asta sub demnitatea ta, dar asta trebuie să faci. Bătrâna Zoey și cu mine o să te învățăm, o să fie o muncă al naibii de grea – chiar mai grea, pentru că încă nu ești în formă. N-ai crescut suficient. N-o să-ți mai fiu aşa de drag când terminăm, Joey. Dar tata vorbește serios. E un om de cuvânt. Dacă și-a pus ceva în cap, aşa rămâne. Te-ar vinde, te-ar împușca mai degrabă, decât să piardă acel pariu. Sunt sigur de asta.

Chiar în aceeași dimineață, cu cețurile încă stăruind peste câmpie, înhamat alături de draga și bătrâna Zoey într-un ham ce-mi atârna pe greabă, am fost dus la Long Close, unde a